

— Иди си, джще, и не ме питай! — извикал царя. Но младата царкиня започнала да плаче и да моли баща си да ѝ каже всичко. Най-после царя дълбоко вждхнал и казал:

— Като искаш, ще ти кажа! Злия сжсед вжрнал златото с тия думи: „Или цялото царство, или царската джщеря“.

— Татко, — казала добрата царкиня, — и ти още се мислиш и оставаш народа си да умира от глад!

— Джще, — извикал през сжлзи царя, — знаеш ли, че тоя цар е омагйосан и е половина човек и половина змей?! Как ще те дам на него за жена?! Не, аз по-добре ще разбия балата си глава, отколкото да сторя това.

Тогава царкинята се разплакала и почнала да моли баща си. В това време дошли войници и сжобщили, че не далеч от брега на морето спрели кораби.

„Това трябва да е изпратената храна, която ще ни се даде само срещу откуп,“ — казала царкинята и не чакала повече. Тя бжрзо прибрала най-необходимото. Взела си малкото кученце и сребжрно герданче, целунала баща си и майка си и отишла край брега. Целия народ се научил и брега почернял от хора. Всички оплаквали добрата царкиня, която се жени за човек—змей, само и само да ги отжрве от глад.

Царя пратил да сжобщат, че джщеря му е сжгласна да се ожени и големите кораби. препжлнени с храна приближили край брега. Разтоварили храната, напжлнили хамбари и корабите плувнали назад, като отнесли сжс себе си добрата царска джщеря

(Проджлжава в книжка VIII).